

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ CLAUD BRESSAC

ΣΑΡΑΝΤΑ ΚΙ' ΕΝΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ...

ΕΧΡΙ που μπορεί να φτάσει ή φιλαρέσκεια μας γυναικας;

Δεν ξέρετε; Τότε διαβάστε αυτή την ιστορία για να το μάθετε.

Η Μικελίνα ήταν όμορφη, χαριτωμένη και τυχερή... Η Μόιρα την είχε εισησεί από τον καιρό που ήταν ακόμα μαρό μέσα στην κοίνα της. Της έδωτε για νουνό τον κύριο Γουστάβο Σωράς, έναν πικάρλοιο χήρο, χωρίς παιδιά, και πολύ γενναίο-δωρο.

Την πρώτη φορά που ο κύριος Σωράς έβριχε πάνω από την κοίνα της Μικελίνας, ακούμπησε στο δαντελένιο της προσέφυρο ένα κόκκινο βελούδινο κουτάκι, μέσα στο οποίο ήταν κλεισμένο ένα πολύτιμο μαργαριτάρι.

Η χαριτωμένη μπεμπέκα κούταξε χαμογελώντας τον κύριο Σωράς, σαν να καταλάβαινε τι διαλεχτό δωρο της είχε κάνει.

Κι' αυτός, συγγνωμένος, ύποπτος στους γονείς της μικρής Μικελίνας ότι κάθε χρόνο, την επέτειο των γενεθλίων της, θα της δώσει πάντα ένα παρόμοιο μαργαριτάρι, κι' έτσι, όταν θα μεγάλωνε ή «δεσποινιδούλα», θα είχε ένα πολύτιμο μαργαριταρένιο περιδέραιο.

Έκείνον τον καιρό, τα φρέσκα μαργαριτάρια δεν ήταν καθόλου της μόδας και δεν τα φορούσαν παρά ή χορεύτριες κι' ή θεατρίνες. Μία κυρία καθώς πρέπει, δεν φορούσε παρά μόνο άθρηνα μαργαριτάρια, μαργαριτάρια που κόμπιζαν πανάκριβα. Γι' αυτό, το δωρο του κυρίου Σωράς στη βαφτιστικά του κι' ή ύποψεις του ότι θα το έπαινα λαβάνη κάθε χρόνο. Έκανε μεγάλη εντύπωση σε όσους το έμαθαν.

Όταν θα γινόταν είκοσι χρόνων, η Μικελίνα θα είχε είκοσι άθρηνα μαργαριτάρια, μια περιουσία, μια προξά!

Και τα χρόνια περνούσαν... Και τα μαργαριτάρια της Μικελίνας πληθύναν δόξανα.

Τα πρώτα χρόνια έπαιρνε τα μαργαριτάρια από τα χέρια του κυρίου Σωράς ή μητέρα της Μικελίνας, αλλά έπειτα, όταν μεγάλωσε λίγο, τα έπαιρνε ή ίδια η Μικελίνα. Και κάθε χρόνο δεχόταν με περισσότερη χαρά το μαργαριτάρι που θα μεγάλωνε το περιδέραιό της.

Την ημέρα που ή Μικελίνα έβλεπε τα δεκάξη της χρόνια, ξεχάστηκε κούταζοντας μέσα στον καθρέφτη της. Μή μια παράξενη έκπληξη άνακαίρισε ότι ήταν όμοια. Ναι... Της φάνηκε πως για πρώτη φορά έβλεπε τα όμοια εκείνα χαρακτηριστικά, τα φωτεινά της μάτια, τα χρυσά της μαλλιά, το τριανταφυλένιο της στόμα, όλη την όμορφιά της, την τόσο δροσερή, μα και την κάπως αλλοόπιση τώρα. Ναι... Είχε ένα ύφος διαφορετικό από πριν, ένα ύφος καινούριο, ένα ύφος γυναικείο, που δίνει μια βαθύτερη έκφραση στη φυσιογνωμία της.

Δεν ήταν πια παιδί... Η Μικελίνα. Ήταν μια μικρή γυναίκα δεκάξη χρόνων... Δεκάξη μαργαριτάρια, δεκάξη χρόνια!...

Μικελίνα, μεγάλωσε πια... Είσα νέα κι' όμορφη... Μικελίνα!...

***

Έπειτα από δύο χρόνια, ή Μικελίνα παντρεύτηκε.

Ο νουνός της έδωσε τότε τα μαργαριτάρια της σ' ένα χρυσοχόμο να τα δέσει στο περιδέραιο και να τ' ασφαλίσω μ' ένα όμοιο φερμουάρ.

Και τα χρόνια περνούσαν...

Ο κύριος Σωράς εξακολούθησε ώστόσο να προσφέρει στη Μικελίνα, κάθε επέτειο των γενεθλίων της, ένα μαργαριτάρι. Κι' έτσι, το περιδέραιο μεγάλωνε και μεγάλωνε μαζί και ή αξία του...

Η Μικελίνα ήταν περήφανη για το περιδέραιό της, που το ζήλευαν ή φίλες της. Κι' όταν τη ρωτούσαν πόσων χρόνων έγινε, απαντούσε γελώντας:

— Μετρήστε τα μαργαριτάρια μου...

να περιούξη το παντελόνι του άνακαριού. Άμέσως όμως άρχισε να ζητάει συγγνώμη από τον δικαστικό και να κάνει τάχα ότι μαζεύει τα σκορπισμένα χαρτιά του. Μ' αυτό τον τρόπο λοιπόν, μέσα στη γενική ταραχή, κατάφερε να κλέψει ένα από τα λευκά εκείνα χαρτιά, αφού πρώτα το σφράγισε κρυφά και με άστραπαία ταχύτητα με τη σφραγίδα του άνακαριού...

Όταν γύρισε στο κελί του, θα μαντεύετε πολύ εύκολα τί έκανε ο άθρηνος αυτός Άρσεν Λουπέν. Συνέταξε μόνος του τη διαταγή της άπολύσεώς του, την έδωσε στο διευθυντή της φυλακής του Μαζάς και την ίδια ημέρα άποχαιρέτησε τους άλλους κρατούμενους κι' έγινε δλεύθερος για να συνεχίσει ή λαοπιδνική του καρριέρα...

Από αυτές λοιπόν τις διάφορες περιπέτειες βλέπετε και τις μερικοί κακοποιοί έπαινούν καμιά φορά τόσο παράξενα «κόλπετα». Όστε, μα την άλήθεια, μάς κάνουν να μένουμε κατάπληκτοι μπροστά στην τρολλή φαντασία τους.

Τα χρόνια και τα μαργαριτάρια της Μικελίνας είχαν γίνει πια τριάντα. Κι' ή όμορφιά της έλαμπε σε όλη της την άνθηρα.

Ένα βράδυ όμως σε κάποιο χορό, ένας κύριος της είπε, κούταζοντας τα μαργαριτάρια της:

— Πιρίγγιο! Δεν φαίνεστε καθόλου τριάντα χρόνων.

Τα λόγια αυτά έκαναν μεγάλη εντύπωση στη Μικελίνα, ή οποία ξαναγύρισε σκεπτική στο σπίτι της... Όταν μάλιστα έβγαλε το περιδέραιό της, τα τριάντα του μαργαριτάρια ανάμεσα στα κομμάτια της βαφτιστέας της, είχαν φέρει για πάντα ένας-ένας... Οι άλλοι άσφριζαν και γερνούσαν σιγά-σιγά. Κι' ο σύζυγός της ακόμα είχε τόση γαριζούς κροτάφους.

Τριάντα μαργαριτάρια!... Τριάντα χρόνια!... Είπε λοιπόν τόσο βαρειά;

Και ή Μικελίνα πέταξε... το περιδέραιό της μέσα σ' ένα συρτάρι. Άπ' εκείνη την ημέρα ή φιλάρεσκη νέα δεν φορούσε τόσο συχνά τα μαργαριτάρια της.

Και τα χρόνια περνούσαν.

Η Μικελίνα τώρα δεν δεχόταν πια με τόση χαρά το μαργαριτάρι του νουνού της. Και με λίγη παρατηρούσε ότι όλα άλλαζαν γύρω της. Αυτό που είχαν ιδεί το πρώτο της μαργαριτάρι ανάμεσα στα κομμάτια της βαφτιστέας της, είχαν φέρει για πάντα ένας-ένας... Οι άλλοι άσφριζαν και γερνούσαν σιγά-σιγά. Κι' ο σύζυγός της ακόμα είχε τόση γαριζούς κροτάφους.

Έπίσης κι' ο νουνός της, την ημέρα που της έφερε τό... τεσσαρακοστό μαργαριτάρι, ήταν βέβαια, όπως πάντα, γελιστός και στοργικός, αλλά γέρος, πολύ γέρος πια.

Κι' ή Μικελίνα έδεινό το βράδυ έλαμπε.

Μα και τον επόμενο χρόνο ο κύριος Σωράς προσέφερε στην βαφτιστικά του ως δωρο για τα γενεθλιά της ένα ακόμα μαργαριτάρι.

Και ο κόσμος έλεγε βλέποντας το περιδέραιο:

— Σαράντα κι' ένα μαργαριτάρι!... Σαράντα κι' ένα χρόνια!...

Είπε άλήθεια, ότι παρ' όλα τα σαράντα χρόνια της χρόνια, ή Μικελίνα δεσπεύει πάντα άρκετά όμορφη και παντός ύπου πύργαυε, άκουγε λόγια θαυμασμού. Μόνο που πολλοί, καθώς της μιλούσαν, κούταζαν με προσοχή το περιδέραιό της, σαν να μετρούσαν νέα μαργαριτάρια του. Και παύει τότε που φαινόταν στην άρχή σαν να έπαύων τη συναστροφή της, όταν πύργαυαν κοντά της και κούταζαν τα μαργαριτάρια της, ξαφνικά απογοητευόταν...

Ω, αν δεν ήταν στο λαμό της τα μαργαριτάρια εκείνα, θα μπορούσε μια χαρά ή Μικελίνα να κέρηη τα χρόνια της.

Ένα βράδυ ή Μικελίνα είχε πάει μαζί με τον άντρα της σ' ένα επίσημο χορό. Φορούσε ένα θαυμάσιο μπλε βελούδινο φόρεμα και το περιδέραιό της.

Στον χορό ήταν κι' ένας νεαρός πύργαυη, ο οποίος κούταξε με θαυμασμό την όμοια γυναίκα. Η Μικελίνα ήταν ένθουσιασμένη γιατί ο πύργαυη άνάμεσα σε τόσες άλλες νεότερες της γυναίκες ξεχώριζε αυτήν. Για μια στιγμή μάλιστα, καθώς δροσίζονταν πίσω από ένα παραβάν, άκουσε τον πύργαυη να λήη σε μία γνωστή της κυρία:

— Τί ώραία που είνε αυτή ή νέα κυρία με τό μπλε βελούδινο φόρεμα. Σάς παρακαλώ, παρουσιάστε με σ' αυτήν.

Και ή γνωστή της Μικελίνας άπίρησε:

— Έν νέα κυρία... Χά! Χά! Δεν είνε τόσο νέα όσο φαίνεται.

— Δεν θα είνε παραπάνω από τριάντα χρόνια, έκανε ο πύργαυη.

— Πόσων χρόνων είνε άκριβώς θα σας το πουν τα μαργαριτάρια της, είνε πάλι ή μαχητήρι κυρία. Κάθε χρόνο στα γενεθλιά της ο νουνός της της προσέθει κι' ένα μαργαριτάρι στο περιδέραιό της.

Η Μικελίνα τότε έφανε σιγά-σιγά και γύρισε σε μια θεράντα, ή οποία έβλεπε στο ποτάμι. Έννοιωσε την καρδιά της βαρειά κι' ήθελε ν' άναπνεύση... Δάκρυα κούδουσαν στα μάτια της.

Καταραμένα μαργαριτάρια!...

Έξαφνα άκουσε ήματα. Γύρισε και είδε, Ο νεαρός πύργαυη την άναζητούσε. Ήταν κούλας έξω από την πόρτα της θεράντας.

Η Μικελίνα τότε, χωρίς να ξέρη κι' αυτή καλά τί κάνει, τράβηξε με όνταμ το περιδέραιο από τον λαμό της και το ξεκοίμισε.

Ύστερα με μια κίνηση γρηιάτη μισος το πέταξε στο ποτάμι... Κι' έννοιωσε τότε τον έαυτό της λυτρωμένο, χωρίς να σκεπτή πως πέταξε μια δάκρυηη περιουσία, μέσα στα βαρειά και σκοτεινά νερά.

Θά μπορούσε πια να είνε όσων χρόνων ήθελε αυτή. Και θάλεγε πως έχασε το περιδέραιό της, χωρίς να ξέρη κι' αυτή πώς.

Έξαφνα ένα ψυθούριμα την έκανε να γυρίση πίσω.

Ο πύργαυη την είχε βρει έπί τέλους... Και μ' ένα θαυμάστικο χαμόγελο ή φιλάρεσκη γυναίκα άποχαιρέτησε στο σχεδόν δειλό χαμόγελό του... Τώρα δεν φοβόταν πια ότι τα μαργαριτάρια της θα κούδουσαν τα χρόνια της...